

má být přiměřené, tedy že se má řídit podle okolností jednotlivého případu. Stanoví-li zákon, že úřad může pracovní dobu přiměřeně zkrátit, aby nepřesahovala sedm hodin, může to mít jen ten význam, že tato sedmihodinná doba pracovní je podobně jako normál. osmihodinná doba jen nejvyšší hranicí, po kterou lze zaměstnance podle tohoto zákona chránit a nad kterouž podle tohoto zákona t. j. u výkonu sociálně-politické ochrany zaměstnancovy není možno zaměstnavateli ukládati omezení v příčině doby pracovní. Jenom při tomto pojetí zapadá dotčený předpis do rámce zákona o době pracovní, který jest zřejmě myšlen jako zákonné opatření soc.-politické. Jestliže však sedmihodinná doba pracovní představuje hranici, pod kterou dobu pracovní podle zákona o osmihodinné době pracovní zkrátit nelze, je jasno, že zkrácení na 6 hodin žalovaným úřadem potvrzené tímto zákonem ospravedlniti nelze.

Žal. úřad odůvodnil ovšem rozhodnutí své také ustanoveními §§ 170 a 220 všeob. zák. hor. Podle těchto ustanovení musí hory býti drženy v díle. K tomu je třeba, aby podnik horní byl zajištěn proti nebezpečí hrozícímu osobám, zejména též osobám v podniku horním zaměstnaným. Úřad báňský jest povinen zakročiti, jestliže život a zdraví horníků způsobem dolování jsou ohroženy. Podle toho jest úřad báňský netoliko povolán, nýbrž přímo povinen, aby i po případě dobu prac. upravil, jestliže vzhledem ke konkrétním poměrům dolování zdraví horníků je ohrožováno tím, že pracovní doba jejich je nemírně dlouhá. Vyskytnou-li se okolnosti, které obavu takovou odůvodňují, může úřad báňský zajiště zkrátiti dobu pracovní ještě více, než je přípustno podle zákona o době pracovní č. 98/18, neboť hranice tohoto opatření, jež jest povahy bezpečnostně-policejní, jsou dány jen konkrétní skutečnou potřebou.

Z toho vyplývá, že báňskému úřadu nelze sice v zásadě odpírat oprávnění, zkrátiti dobu pracovní i pod 7 hodin, že však oprávnění toto zakládá se jedině na policejních předpisech §§ 170 a 220 ob. zák. hor., jimiž ovšem vytčeny jsou i meze, po které toto oprávnění úřadu báňského sahá. Zkrácení doby pracovní pod 7 hodin bylo by podle toho možno jen tehdy uznati za zákonné, kdyby bylo řádným způsobem, po případě za přivzetí lékařského znalce prokázáno, že ohled na zdraví dělníků toho žádá, aby zkrácením doby pracovní na 6 hodin byli ochráněni před újmou, jejich zdraví jinak hrozící.

V provedeném řízení správním nebylo však náležitě zjištěno, že tento předpoklad je splněn. Ano dle stavu spisů byla úplně pominuta námitka stěžujícího si těžarstva, podle níž zdraví horníků lze dostatečně zabezpečiti přiměřenou úpravou pracovních přestávek, i když sedmihodinná pracovní doba bude zachována. Nař. rozhodnutí spočívá tedy na skutkové podstatě neúplně vyšetřené, pročež musilo býti pro vadné řízení zrušeno.

Č. 6273.

Samospráva obecní: * Zjišťuje-li se většina hlasů, které dle § 48 ob. zř. česk. je k platnému usnesení obecního zastupitelstva zapo-

třebí, nerozhoduje počet členů hlasujících, nýbrž počet členů přítomných a k hlasování oprávněných.

(Nález ze dne 2. února 1927 č. 1805).

P r e j u d i k a t u r a: Boh. 4016/24 adm.

V ě c: Jan H. ve S. proti zemskému správnímu výboru v Praze o neschválení usnesení obecního zastupitelstva.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Usnesením osk ve S. z 30. dubna 1925 zrušeno bylo k odvolání Antonína P. a jiných poplatníků ve S. usnesení měst. zastupitelstva tamtéž z 9. dubna 1925, kterýmž přijata byla oferta st-lova na výhradné dodávání elektr. proudu do obce po příštích 20 let za pevně stanovené ceny. Odvolání, jež st-l podal, žal. úřad nař. rozhodnutím zamítl.

O stížnosti uvážil nss toto: — — — — —

Obě odvolací stolice uznaly za zrušení usnesení obce z toho důvodu, že se usnesení to nestalo platně, jak předpisuje § 48 ob. zák. česk., t. j. nadpoloviční většinou hlasů přítomných členů zastupitelstva, poněvadž z přítomných (mimo předsedu) 29 členů hlasovalo pro přijetí oferty st-loy pouze 13 členů. Stížnost naproti tomu snaží se dovoditi, že zákonné většiny bylo docíleno, a to proto, že 5 členů zdrželo se hlasování, pročež nelze je po názoru stížnosti počítati k členům přítomným. Názor tento je však v rozporu se zákonem, neboť, zdrží-li se některý člen dobrovolně hlasování, nelze ho proto pokládati za nepřítomna. Poukazuje-li stížnost k odůvodnění svého názoru na nál. ss-u Budw. 14495, přehlíží, že tímto nálezem byl předsedající uznán za nevpočítatelného mezi přítomné jen v těch případech, kdy nemá právní možnosti hlas svůj odevzdati. Tato zásada nedopadá však na členy, kteří se hlasování dobrovolně zdrželi, v zasedací síni však zůstali přítomni — jak tomu bylo v daném případě — (srovnej nál. Budw. 1274/02, 8536/11 - A a Boh. 4016/24 adm.).

Č. 6274.

V o j e n s k é v ě c i: * Nezpůsobilou k výdělku ve smyslu § 4 zák. z 18. března 1921 č. 120 Sb. o vyživovacích příspěvcích jest také žena, která nemůže jíti za výdělkem proto, že musí pečovati o své děti.

(Nález ze dne 2. února 1927 č. 1967).

V ě c: Marie D. ve St. proti zemské vyživovací komisi v Praze stran vyživovacího příspěvku.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Zem. vyživ. komise nepřiznala st-lce v pořadí instancí příspěvek, požadovaný následkem povolání manžela ke cvičení ve zbraní za dobu od 14. září 1925 do 12. října 1925 proto, že nebyla k vý-